

Vydává: Sdružení pro Krompach z.s. ve spolupráci s obecním úřadem, místními obyvateli a chalupáři jako občasník

č. 3 březen 2021

www.spk-krompach.wbs.cz

vydáno v Krompachu 28.2.2021

Z obce:

Obecní úřad sděluje:

Dne 2.3.2021 se koná veřejné zasedání zastupitelstva v prostorách OÚ.
Začátek od 15:30 hodin.

Pošta Krompach sděluje:

Na místní poště Partner Krompach lze zakoupit respirátory označení – KN/FFP2
Balení po pěti kusech. Cena za jedno balení 60,- Kč

Odpad stavební

Vážení, znovu dochází k tomu, že do kontejnerů na směsný odpad někteří odhazují stavební odpad a suť.
To musí nutně přestat.

Pokud se stav nezmění a tato činnost bude pokračovat, dojde s největší pravděpodobností ke zvýšení cen za odpad.
Popeláři kontejnery převažují, a pokud zjistí stavební suť, odmítají je vyvážet.
Buďte prosím rozumní a stavební odpad likvidujte tak, jak se má.

Dobrá zpráva pro část Juliovka!

Připravuje se umístění dalších kontejnerů na tříděný odpad v části Juliovka, aby občané z této části nebyli nuceni jezdit s tříděným odpadem až do centra obce.
Podle informace z OU by se tyto kontejnery měly objevit v dohledné době.

Příprava kulturních a společenských akcí na rok 2021

Všichni léty již prověření pořadatelé a obec se spojili a snaží se dát dohromady společnou kulturní akci roku 2021, která by se pořádala především pod širým nebem a především pro občany a chalupáře Krompachu a nejbližšího okolí. To vše na začátku léta 2021. Zatím je vše ve fázi sestavování programu, který by vyhověl coronavirovým omezením a zároveň přinesl všem trochu zábavy do těchto prapodivných dní.

Pozor zájemci o divadlo!!!

Krompašský divadelní spolek „ŽAS“ hledá mladé herce.

Od našich dopisovatelů

Paní Jaroslava Náprstková pro Vás zpracovala a připravila další zajímavé informace.

LUŽICKÉ HORY A ŽITAVSKÉ HORY – NEOBJEVENÁ KRÁSA

Jsou hory, které ohromí a hory, které dojmou. Lužické hory dojmají, protože mají lidský rozměr. Jejich nejvyšší vrcholy nedosahují ani 800 nadmořských metrů a přece jsou to hory se vším všudy. Jsou dokonalou spojnicí okolních krajinných útvarů – z Českého Švýcarska převzaly pískovcové útvary a skalní města, z Českého středohoří vulkanický charakter a kuželovité vrcholy vystupující ze zalesněných kopců, z Jizerských hor táhlé hřebeny... To všechno spojují v jedinečný celek, kde duše pookřeje a oči utěšeně plují po zvlněném reliéfu. Kdyby se nejmenovaly Lužické, bylo by jejich jméno Malebné. Pohled na ně je uklidňující – z hřebenů kudrnatých smíšenými lesy důstojně vystupují dominanty, nejvyšší Luž, rozložitý Hvozd, ztepilý Klíč, zadumaný Studenec i královna Jedlová s korunou kamenné rozhledny. Rozložitá suťová pole, překvapivě příkré zalesněné stráně a hluboká údolí, pitoreskní skalní útvary dychtivě vykukující nad koruny stromů, lesní

chrámy se sloupovým stříbrných buků, rozzářená světýlka kvetoucích janovců a náprstníků, korálky lidové architektury, sakrální památky a ohromující skalní reliéfy štědře rozhozené do lesů, úchvatné lidmi vytesané jeskyně Pustých kostelů, historická města se zámky, hrady, kostely a bazilikami, divoké potoky a říčky spěchající až někam do náruče Labe, zrcadelné hladiny rybníků, neobvyklá seskupení oblých skal, ale také fantastní čedičové i pískovcové varhany čnicí k nebi v ohlušujícím akordu. A pak pozoruhodné stopy lidských životů – sklářské hutě, skalní divadla, rozhledny a turistické chaty pamatující ještě dětský věk turistiky i malé betonové pevnůstky, připomínky odhodlání bránit vlastní hranice... Dost možná nejkrásnější a opravdu výjimečné jsou ale lužickohorské louky. Široké, nádherně prokvetlé, plazivé, vzlínající po stráních, rozpažené v údolích, se solitéry pradávných stromů, lákající k bosému bloumání travou. A když skončí léto, promění se Lužické hory v opojnou paletu křičících barev i tichých valérů, a až potom zima lehne na krajinu a barvy zmizí, jsou nekonečné bílé horské pláně i prachová peřina kryjící lesy plné jiskrných slunečních diamantů.

Lužické hory nejsou přeplněné turisty. Jakoby ti, kteří vědí o tomhle utajeném skvostu, žárlivě střežili jejich klid. Přitom je tu až neobvykle dobré turistické zázemí. Od velmi husté sítě dobře značených turistických tras a naučných stezek přes četné a mimořádně pestré cyklostezky, skvělé možnosti koupání, ideální a vyhlášené horolezecké terény, hojnost hub, báječné rybaření až po ideální podmínky k zimním radovánkám. Zdejší tratě pro běžecké lyžování jsou opravdu nádherné a je tu i několik zajímavých možností pro lyžování sjezdové. Navíc Lužické hory přirozeně pokračují i na saské straně, kde slyší na jméno Zittauer Gebirge, tedy Žitavské hory. Horám jsou státní hranice lhostejné a i lidé mohou už tři desítky let volně přecházet na nespočetných místech ze státu do státu a vnímat tenhle čarokrásný region jako jeden celek.

Ruku na srdce, kolik Čechů by dokázalo Lužické hory správně zařadit na slepou mapu? A ony přitom nabízejí daleko víc, než si běžný člověk představuje. Dokonce víc, než jiná horstva tvořící hraniční pás naší země – je tu totiž klid a okouzlený poutník tudy nezřídka bloumá sám a sám, tváří v tvář čisté kráse.

Lužické ráno na Klíči

Lückendorf

Z knihy „Lužické & Žitavské hory – Neobjevený klenot pohraničí“

Život na vsi.

6. část

A taky jsme měli ochočeného ptáka. Sojku. Prý se dají snadno ochočit kavky. My ale měli sojku. Táta ji našel v lese jako mládě, ještě neuměla létat. Asi vypadla z hnízda. Měla zlomené křídlo. Táta jí z klacíků udělal dlahu a ona byla s námi v primitivní kleci a později už i bez klece. Krmili jsme ji, dávali ji pít, srostlo jí to a ona si na nás zvykla tak, že i když už mohla létat a měla svobodu, tak neulétla a zůstala s námi. Ne už v domě, ale někde venku, sami nevíme kde. Ráno jsme vyšli před dům, zavolali „Pepino“ a už seděla na větvi nad námi.

Před domem byla obrovská třešeň a pod ní byl z prken stlučený ping-pongový stůl. Ten byl pro nás zároveň jako jídelní. A jak nás bylo hodně, tak jsme v létě kolem něj seděli a jedli. Sojka seděla na větvi nad námi a občas seskočila, aby nám z talíře něco ukradla. My jsme se předháněli, od koho si vezme. Přistrukovali jsme na kraj talíře kus knedlíku nebo maso, sojka to sezobla a ulétla si to sežrat na větev. Všude lítala s námi. Pást husy, hrát fotbal, pořád byla někde blízko nás děti na stromě a tam krákala. Měla ale smutný konec. Měla chudák žízeň a chtěla se napít ze sudu u okapu. Ten byl ale poloprázdný, ona tam spadla a nedokázala už sama vylézt. Má hrobeček u plotu.

U toho ping-pongového stolu jsme jedli celé léto. Babička s mámou uvařily a jídlo se vydávalo z okna ven na dvůr jako v závodní jídelně. Nejradši jsme měli kynuté borůvkové knedlíky s máslem, tvarohem a cukrem. Borůvky jsme měli buďto čerstvě nasbírané nebo zavařené ve sklenicích, kterých byl plný sklep. Huby jsme měli celé fialové a furt jsme si chodili pro nášup. Ženské z toho měly radost, jak nám chutná.

Kromě pole jsme měli na zahradě také záhony. Ty byly rovnou pod okny pod velkou letní jabloní. Tam jsme pěstovali mrkev, celer, petržel, karfiol, salát, kedlubny, cibuli, česnek. Všechno to svrchu na jabloni hlídal špaček z bidýlka na budce. Děda seděl venku na lavičce, kouřil partyzánku a pískal na špačka. Ten mu z bidýlka odpovídal. Byl tam každý rok. Děda i

špaček. Pod krovem byly vlaštovky, také přiletěly každý rok. Bylo hezké pozorovat, jak si lepí ze slin, bláta a trávy pod krovem hnízda. Lítaly ve výšce a chytaly mouchy. Podle toho, jak létaly vysoko, tam kde byly mouchy, se dalo poznat, jestli bude pršet. Čím výš, tím větší pravděpodobnost deště. Vlaštovky ale taky všechno pod sebou podělaly. Špaček svrchu z bidýlka číhal nad záhony a najednou se střemhlav snesl dolů, vytáhl žízalu a šup s ní do budky k mladým.

Na zeleninu létali motýli. Bělásci a žluťasci, babočky, otakárci a jiní. Ti nakladli vajíčka. Z těch se vylihly housenky a ty se nám pak snažily sežrat naše pracné výpěstky a výdobytky. Proto jsme motýly chytali do sítěk a špendlíkem jsme ty hezké zaživa připichovali na hobru jako sbírku. Pak se mají lehce přestříknout lakem na vlasy. Ten jsme ale neměli, protože babička se nelakovala. Babička měla na chytání ještě lepší systém. Měla velkou, širokou, suchou a hustou smrkovou větvíčku, tou motýli neprolétli a uvízli v ní. Máchla, šlápla a bylo po motýlí kráse. Těm potvorám, které jsme neuhlídali a nepochytali v letu, se přece jen něco podařilo naklást. Pak jsme to museli pracně ze spodků listů odobávat. Vajíčka nebo už housenky. To mě nebavilo. Ale jíst čerstvé mladé kedlubny, to mě bavilo moc.

Vzadu u plotu byly záhony s jahodami. Nevím, co to bylo za odrůdu, babička jim říkala Goliáše. Byly opravdu velké, některé skoro jako tenisák, tmavě fialové a strašně sladké. S cukrem a smetanou nebo v knedlíkách. Mňam.

Vzadu na zadním dvorečku měla babička nasety mák. V políčku byl proti ptákům zapíchnutý strašák se slaměnou hlavou ve starém saku a klobouku. Když mák dozrával, tak na něj chodily sýkorky, naklovaly makovice, ale my také. Klepali jsme makovicemi, jestli už chrastí, a když jo, tak jsme je uřízli, ulomit jdou špatně. Vršek jsme ušmikli kudličkou rybičkou a nasypali si je do dlaně. Kudličku rybičku za korunu jsme měli všichni, stejně jako čepici zmijovku. Polozralý mák je bílý a až v dlani na vzduchu za chvíli zmodrá. A tím jsme se cpali, až se nám motala hlava. To jsme ale vůbec netušili, že jíme vlastně opium. Sklizený a vyklepaný mák z makovic se sušil na plachetkách, a potom ukládal do plátěného pytle. Ten visel v suchu nahoře v pokojíku na skobě. Občas jsme pytle zatřásli a promnuli ho, aby se mák neslepoval, luftoval, pořád dosychal a nehrudkovatěl. Pak jsme ho mleli na ručním mlýnku a babička nám z něj pekla buchty nebo koláče.

Uprostřed makového políčka rostla třešeň. Tu jsme ještě dříve, než natáhli soudruzi dráty, vykopali s dědou pod lesem u bouračky. Byla to pláňka. Ptácnice. Strojda ji narouboval, on to uměl. Jedny rouby uřízl u jedněch sousedů a druhé u druhých. A tak máme dnes obrovskou pětadesátiletou třešeň, která má na jedné půlce stromu bílé chrupky a na druhé půlce sladší červené. Ty bílé jsou větší a jsou dřív. A mám je radši. Asi jen proto, že jsou dřív.

Taky jsme měli pár jabloní. Ty rodily příšerná, napadená, poďobaná a scvrklá jablka. Byli jsme vedeni ale k hospodárnosti, takže se všechna sklizená jablka pečlivě uklízela šťopkou nahoru do lísek do sklepa a přes zimu se zase stejně pečlivě všechna už shnilá vyhodila. Nebo jsme je dali v Praze do garáže. Tam zmrzla a tam jsme je taky vyhodili. Ta první, padaná chcípata, máma nebo babička oloupala, nastrouhala a zavařila do sklenic na koláč nebo na štrůdl. Takže jsme vlastně zkonsumovali jediné ty padavky. Jablka to nebyla kvalitní, protože nebyla správně ošetřována. Musely by se ale ošetřit všechny jabloně v okolí i za dráty a u bouraček kvůli přelétavým škůdcům, což nešlo. No, a když jsme chtěli na jídlo pořádná jablka, tak jsme si koupili v krámě jonatány.

Další strom, který byl také užitečný, byla jeřabina. Jedlá. Ta ale nerostla u nás, ale u sousedů. Obrovská, vyšší než jejich i náš barák. Už tam není, uschla. Je zajímavé, že jeřabiny se nedožívají vysokého věku, jako třeba duby nebo buky. Padesát let i míň a je po nich. Babička jeřabiny nakládala jako brusinkový kompot nebo jsme dělali z jejich obrovských plodů víno. Stačilo asi pět trsů na pětilitrovku. Jedlou a nejedlou jeřabinu poznáme podle listů. Těžko se to vysvětluje, líp se to ukáže nebo nakreslí. Ale já to zkusím. Lístek nejedlé jeřabiny je na okrajích zubatý po celé délce, kdežto jedlá jeřabina má listy zubaté jenom na špičce, zbytek je hladký. Oprané a odrbané jeřabiny se zalily vystydlou svařenou vodou s cukrem, přidaly se kvasinky, a pak to asi šest neděl bublalo v kuchyni na skříní.

Kvasinky zde nebyly k sehnání, a tak jsem je vozil z Prahy. Jmenovaly se „mléko naší milé paní“. Když jsem je šel koupit poprvé, tak jsem nechtěl věřit, že se tak opravdu jmenují. Myslel jsem, že si ze mne děda se strejdou dělají legraci, jako když se někdo posílá koupit dvacet deka semtele nebo bublinky do vodováhy. A tak jsem v drogerii opatrně říkal, že mám koupit nějaké kvasinky na víno a že to nemůžu přečíst a dal jsem drogistovi papírek, kde to bylo napsané. „Jó mléko naší paní, kolik toho chceš?“

No a když víno kvasilo, tak to lítalo ve sklenici sem a tam, nahoru a dolů, jako by se vařilo. Pětilitrovka byla zavřená gumovou blánou a v ní byl zastrčen skleněný „bublátor“. Tudy přes vodní hladinku unikal nakvašený plyn a dovnitř se nedostal jiný vzduch, aby se to nekazilo. Když víno dokvasilo, přestalo bublat, bylo v klidu a sedlo všechno na dno, tak se ještě pár dní nechalo odležet a bylo hotovo. Gumovou hadičkou se vycuclo do lahví a spodek s kalem se přefiltroval přes jemný hadřík, nebo piják ze sešitu. Víno i po dozrání ve sklepě nestálo za nic a hromadilo se v regálech označeno lepenkovými štítky popsanými inkoustovou tužkou, třeba Jeř. 59, 60, 61. My jsme ho pak kradli a schovávali si ho mimo barák pod šutry do bouračky. Cestou k vodě jsme si ho tajně vyzvedli, zabalili do deky na nosiči a vozili si ho pod stan, když jsme jezdili v létě tábořit na kole na koupaliště do Sloupu. A aby se dalo pít, tak jsme si do něj koupili a sypali cukr. Zbytky vykvašených jeřabin jsme dávali slepicím. To byste měli vidět to rodeo. Slepice to sežraly, ožraly se, padaly na bok a přitom nohama ve vzduchu ještě šly. Kokrhaly, zkoušely chodit. To jim ale nešlo. Padly a usnuly. Víno jsme tu dělali ze všeho možného. Z jeřabin, šípků, borůvek, kyselých třešní, z rybízu nebo angreštu. Ono je to vlastně jednoduché. Přidá se sladká voda a mléko té milé paní, nasadí se bublátor a ono z toho něco vyjde. Vyšlo. Ale také se to hromadilo ve sklepě jako Angr. 59, Šíp 62, Ryb. 58 atd. Dnešními měřítky to nebylo k pití. Chardonnay, ani Beaujolais z toho nevzniklo.

J.P

Babinec

Babinec. Ach jo. Holt budete děvčata, muset počkat, až se to trochu uvolní a otevrou se hospody.

Je nám líto, vydržte. Víme, člověk potřebuje mezi lidmi.

Majitelé horských chat mají figl na slabé nebo chybějící vyhřívání zpětných zrcátek.

Například vyhřívání vnějších zpětných zrcátek funguje naprosto spolehlivě při zamlžených sklech. Je-li ale na skle silnější krusta ledu nebo zmrzlého sněhu, může trvat i několik minut, než vlivem tepla taková krusta roztaje. Mnoho řidičů tak raději sáhne po škrabce na led a zrcátka si očistí ručně. Často si ale přitom pohne s jejich nastavením a musí je uvnitř vozu znovu nastavovat. Majitelé horských chat ale mají skvělý trik, který tuhle nepříjemnost vyřeší.

Vypadá to sice trochu srandovně, ale tenhle figl funguje stoprocentně. Stačí večer navléknout na zpětná zrcátka starou čepici nebo třeba ponožku. Ráno potom stačí čepici sundat a zrcátka jsou čistá jako křišťál. Bez ohledu na to, jestli v noci mrzlo, pršelo nebo padal sníh. „*Ted' takovou honičku sice nemáme, ale v plné sezóně, když vyrazím ráno pro čerstvé rohlíky, se mi nechce škrábat zrcátka nebo čekat pět minut až se skla ohřejí. Prostě sundám čepici a vyrazím*“, říká Jan Pekárek, který si takto zrcátka u svého starého Nissana opatruje již několik zimních sezón. Před jedním rizikem ale varuje: „*Když si nasadíte na zrcátka nějakou vtípnou ponožku, může se vám stát, že tam už ráno nebude. Používejte proto co nejobyčejnější a klidně i děravé*“.

Seznam

Psům do boudy nikdy nedávejte hadry! A další užitečné rady, jak jim pomoci přežít kruté mrazy.

Vlna mrazů, která zasáhla Česko, není náročná nejen pro lidi, ale také pro naše chlupaté kamarády. Nejtěžší to mají psi žijící venku, ale i gaučáci potřebují na procházkách zvláštní režim.

JAK MÁ VYPADAT PSÍ BOUDA

Pro psi žijící venku, ať už v kotcích nebo volně na dvorku, je zásadní dobře zateplená bouda, kde se budou moci schovat. Nejdůležitější je, aby pes nebyl vystaven průvanu, proto jsou nejlepší boudy opatřené předsínkou, nebo zástěrou na vchodu, která zabrání pronikání ledového vzduchu.

Pes potřebuje být v suchu, proto mu nikdy nestelte do boudy hadry, molitan a jiné materiály, které nasáknou vodou. Na chlupy se nabalí sníh, který teplem těla roztaje a chlupáč nakonec leží v louži vody. V nevětrané boudě, kde tyto materiály denně neměníte, nevyschnou, a pes, pak leží v mokru. Nejenže se nezahřeje, ale soustavný chlad se podepíše na jeho kloubech.

Nejvhodnější je nastlat do boudy seno, slámu, nebo dřevitou vlnu, která tolik neslehne a pes si v její vrstvě vytvoří důlek, kam se zavrtá. Na podlahu boudy pod podestýlku položte polystyren, čím více tím lépe. Nejenže izoluje, ale na rozdíl od dřeva nenasákne vlhkost.

PŘIDEJTE KRMENÍ A PRAVIDELNĚ MĚŇTE VODU

Pejska žijícího v kotci častěji venčete, ať se aktivně proběhne a zahřeje. Psi, kteří jsou chováni venku spotřebují v zimě až o 10 % více energie. Ta jim pomáhá udržet teplotu. energii tak doplníte mírným zvýšením krmné dávky. Ta by měla obsahovat vysoký obsah energie.

„Důležitá je také voda, zvlášť pokud krmíte granulemi. Ta bude v chladném počasí zamrzat. Kontrolujte její stav několikrát během dne. Ideální je pejskovi zajistit přístup do kotelny či garáže, kde mu můžete nechat misky s vodou i krmivem. Do krmiva můžete přidat i masový vývar (ne z masoxu!). Dodáte mu tak nejen vodu ale i energii, kterou v zimě potřebuje,“ říká odborník na psí výživu Jiří Švihálek z Yoggies.cz.

AŤ NEŽERE SNÍH!

Velkou oblibou pejsků při venčení ve sněhu je i jeho konzumace. Patří to k jejich přirozenému chování. Zřejmě od zvířecích předků, pro které byl sníh způsob, jak zahnat žízeň.

V malém množství sníh nevádí, ale pokud ho pes bude jíst ve velkém, tak může přispět k pochlazení organismu. Navíc se může stát, že pes sežere sníh, který není čistý a může v něm být posypová sůl či jiné nečistoty.

Dalším nebezpečím je i to, že zvíře omylem sní předmět, který je „pohřben“ pod sněhem. Ostrou větev, kámen či odhozené věci kolemjdoucích. A to může vést k poranění zubu či závažným zažívacím problémům. Dejte si tedy pozor především na sníh kolem chodníků a silnic.

Před venčením vždy dohlédněte, aby se pejsek dobře napil a zkuste ho venku, co nejvíce „zabavit“, aby neměl čas sníh žrát.

PODPOŘTE IMUNITU

Pejsci mají v zimních dnech tendenci více jíst. „Ukládají“ si energii, kterou v zimě rychle potřebují. Především pokud máte pejska v kotci, tak je důležité ho malinko více „vykrmit“, aby měl tukové zásoby.

Nic ale samozřejmě nepřehánějte. Psí nadváha může být zdraví nebezpečná. Nikdy by to ale nemělo být více než 1 kg váhy navíc.

V zimě u psů neupravujeme kvantitu, ale kvalitu – je důležité, aby měli stravu bohatou na vitaminy, živiny a kvalitní tuky. To je samozřejmě důležité po celý rok, ale v zimě buďte více obezřetní. Ke krmení můžete přidat doplňky stravy v podobě různých olejů či probiotik, které podporují imunitu.

PSA NEPŘIVAŽUJTE PŘED OBCHODEM

Aby neklesla u psa teplota a nedošlo k podchlazení, tak v době, kdy opravdu mrzne, buďte se psem venku aktivní. Motivujte ho k běhu a aportu.

Jdete-li s ním nakupovat, tak rozhodně není dobré ho nechávat přivázaného venku před obchodem. Mohl by se podchladit.

Pokud vidíte, že pes je již unavený a tolik neběhá, je čas jít domů.

Klesne-li teplota hodně pod bod mrazu, zkrátte venčení na co nejkratší dobu.

PÉČE O TLAPKY

Začne-li sněžit, tak je důležité více pečovat i o tlapky pejska. Především průmyslová sůl, kterou jsou posypané silnice i chodníky, může tlapky podráždit.

„Pejsci jsou také zvyklí se čistit a sůl pak lízat. Tím si mohou způsobit nehezké zažívací problémy. Po každém venčení packy omyjte vlažnou vodou a namažte vazelinou. Dobrý je i kokosový olej. U dlouhosrstých plemen mírně ostříhejte srst kolem tlapek, aby v nich nenamrzal a nehrudkovatěl sníh,“ radí Jiří Švihálek z Yoggies.cz

Seznam

Josef Fousek - KORONAVIROVÁ BALADA

(12. 3. 2020)

Kdyby Sibyla tu byla,
asi by se pobavila.
Že ty její temné vize
přivolaly Světu krize.
Viry cení na nás zuby.
Nic akorát, vše naruby.
Marné "Veni vidi vici",
Caesar nesmí na ulici.
V divadlech se průvan courá,
"Být či nebýt" - Hamlet mžourá.
Kdopak nám to dává lekce,
nísto lásky desinfekce.
Ženám něžným, ústa, ouška,
zahaluje bílá rouška.
Na zábradlí i na klíče
ruce kryjí rukavice.

Prázdně vlezlo do ulice.
Bufet, bistro, vinotéka,
zavřeny jsou pro člověka.
Lidstvo dělá kotrmelce,
zaplať Pán Bůh, že nám v telce
hrají filmy, kdy jsme žili
a nedbali na Sibylu.
Jedno zda máš nóbl fáro,
rozcuch nebo módní háro.
Fanda zoufá, výraz tklivý,
na stadion prázdný civí.
S milou nesmíš do kavárny,
dištanc držíš u lékárny.
S mobilem se slovy díků,
hledám pomoc zdravotníků.
Teď jsou houby platné prachy,

za oknem se třesu strachy.
Na harmasán závěť píš, v karanténě v smutné chýši.
Přemýšlím, zda velcí páni
mají lék, co není k mání.
Dochází mi jídlo v špajzu,
v břichu kručí, je to v hajzlu.
Nezoufám a hledám víru,
že nás šaman zbaví virů.
Zvedám hlavu, ztrácím splíny,
přiletělo éro z Číny.
Ventilátor pro mne není,
marné je dát na modlení
Páni tvorstva? K smíchu! Ztichni!
V prdeli jsme! Kdo? My všichni!

NEVZDÁME SE!

Za KOS - Klub ohrožených starců

J. Fousek 12. 3. 1939

český spisovatel

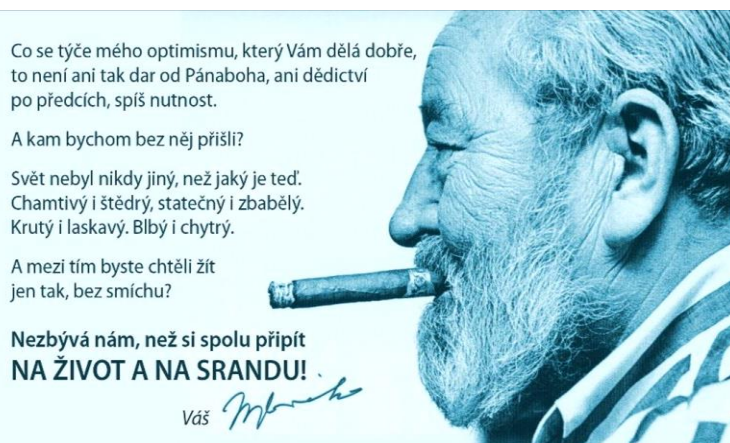
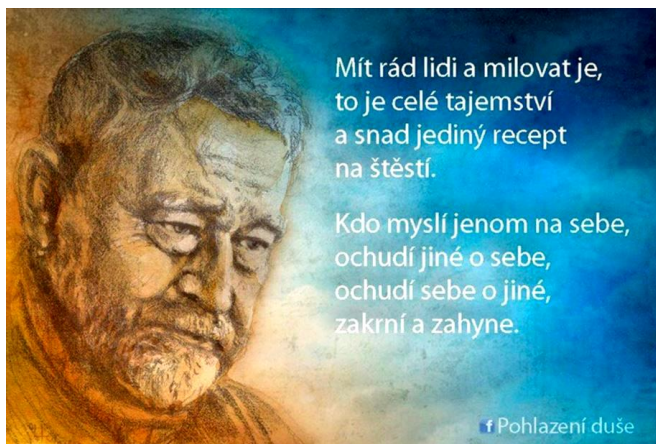
stár 81 let

K procvičení mozku, abychom nezakrněli.

2			1	9		7		
6		7			8	3		
					5			9
		5						
	2		5		4		1	
						8		
3			7					
		9	2			6		8
		4		8	9			2

9		2				8		
6				4	9			
1			2	3				
			5	9			6	
		4				9		
	1			6	2			
				5	1			7
			9	2				8
		5				1		3

Něco málo z moudrosti pana Jana Wericha

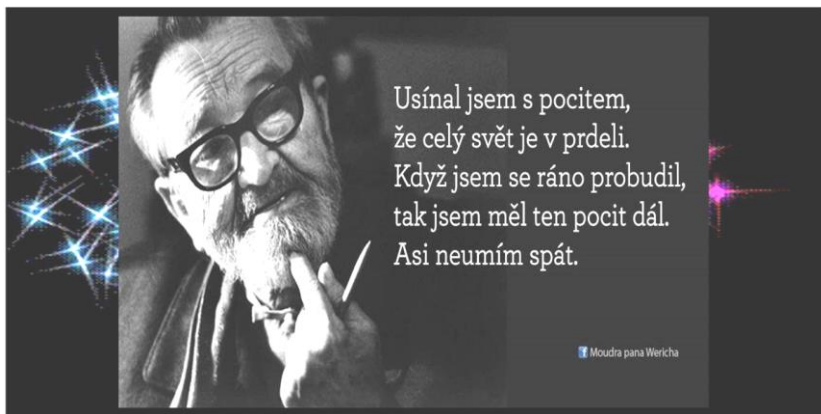

Neříkej, že nemůžeš,
když nechceš!

Protože přijdou velmi
brzy dny, kdy to bude
daleko horší.
Budeš pro změnu chtít
a pak už nebudeš moci.

Jan Werich

Usínal jsem s pocitem,
že celý svět je v prdeli.
Když jsem se ráno probudil,
tak jsem měl ten pocit dál.
Asi neumím spát.

Moudra pana Wericha

Pár vtipů pro zasmání v těžkém čase

Co je největší pohromou pro milovníka piva?
Když ho milenka pošle k vodě.

Kdy člověk nejvíce žvaní?
Když se zpije do němoty.

Co se stane ze Sněhurky, dotkne-li se drátů vysokého napětí?
Popelka.

Jaký je nejúčinnější prostředek proti bolení hlavy?
Gilotina.

Co je vrchol diplomacie?
Když muž vysvětlí ženě, že je měkký proto, aby netlačil.

Jaký je vztah mezi vibrátorem a manželem?
Vibrátor vrní, když manžel spí.

Proč měla Carmen ráda toreadora?
Protože byl smělý a dal si pozor.

Proč Bůh stvořil nejdříve Adama a teprve potom Evu?

Aby si Adam ještě stihnul skočit na pivo.

Jak lze matematicky vyjádřit nevěru?
Hop na druhou.

Jaký je nejlepší recept jak nezestárnout?
Neusnout za volantem.

Jak se pozná, že kominík drží smutek?
Má na rukávu bílou páskou.

Co nejvíce rozčílí majitele jezevčíka?
Když za něj musí lézt do liščí nory.

Jaká byla poslední modlitba Casanovy?
Pane bože, když už nemohu, dej, abych také nechtěl.

Jak dlouho je muži do skoku?
Než si ho některá žena osedlá.

Inzerce

Termíny rozvozu plynu pro leden a únor 2021: 20.3.2021 - mob.: 777 174 836

Nomiret

Řídicí systémy Siemens, Amit
Hardware servis
Audio, Video, kamerové systémy, EZS
Webdesign a tvorba webových stránek
Tf: +420 608 024734, +420 777 024 746
email: info@nomiret.cz

Inteligentní domy Loxone, Fibaro
Antény, satelity - montážní servis
Elektroinstalační práce, revize
email: info@nomiret.cz

Irena Veselá Rendlová
autorský šperk a doplňky,
umělecké zpracování kovů
www.irenavr.cz
+420 604 106 557
sperk@irenavr.cz

UPOZORŇUJEME NA VYNUCENOU ZMĚNU NÁZVU WEBOVÝCH STRÁNEK NA:
www.spk-kropach.wbs.cz

Jednotlivé příspěvky se nemusí shodovat s názorem redakce Krompašských Rozhledů.
Není – li uvedeno jinak, autory fotek je redakce KR.

Pište na adresu: R.Kalita – Valy 75 (můžete vhodit do schránky na vrátkách), kalitovi@volny.cz, nebo na e-mail:
spk_kropach@volny.cz, případně je možno www.spk-kropach.wbs.cz